అన్నపూర్ణ మళ్ళీ లేచి కూర్చుంది బయటి గదిలో.

"ఏమండీ! శోభనం గదిలో నుంచి ఈసారి పిల్లి అరుపులు వినబడుతున్నాయండీ" అంది అనుమానంగా మళ్ళా భర్తని లేపి.

రామలింగం కోపంగా చూశాడు "పిల్లి అరుపులు వినపడితే నీకెందుకు? పడుకో .... పడుకో" అని గద్దించాడు.

ఆమె మళ్ళీ నిద్రకుపక్రమించింది. లోపల్నుంచి రెండు పిల్లులు అరుస్తూన్నట్లు శబ్దాలు ఇంకా వినిపిస్తూనే వున్నాయి.

"ఏమిటది -- అంత అరిచినా బయటకొచ్చి చావటంలేదు?" కోపంతో అడిగాడు మురళి.

"ఇంకొంచెం ప్రేమగా 'మ్యావ్' అనండి, వచ్చేస్తుంది-- పాపం బుజ్జిముండ" అంది రాధ.

హఠాత్తుగా పిల్లి చూపు కిటికీ దగ్గర కనిపించిన బల్లిమీద పడేసరికి అది ఎగిరి దూకటం -- ఆ దృశ్యానికి భయపడిన రాధ పిల్లికోసం వంగివున్న మురళి వీపుమీద కాళ్ళు పెట్టి మంచం మీదకు పక్షిలా ఎగరడం -- మురళి ఆ బరువుకి బోర్లా పడిపోవటం క్షణాల్లో జరిగిపోయింది.

పిల్లి ఇదేమీ పట్టించుకోకుండా కిటికీ చువ్వల్లోనుంచి బయటకు జారుకుంది.

మురళి లేచి కూర్చోగానే రాధ అతని మొఖానికి పట్టిన చెమటలు చూసి "సారీ--ఆ పిల్లిని చూసి భయపడి మీమీదనుంచి మంచం మీదకు ఎక్కేశాను. ఫాన్ ఆన్ చేస్తానుండండి" అంటూ ఫాన్ ఆన్ చేసింది.

అది చిన్న శబ్దాలతో తిరగటం ప్రారంభించి క్రమేపీ పిండిమరలా శబ్దాలు చేయటం మొదలుపెట్టింది.

"ముందా ఫాన్ ఆపేసెయ్! లేపోతే మనిద్దరం ఏదో ఇండస్ట్రీ పెట్టామనుకుంటారు బయట అందరూ" గాభరాగా అన్నాడతను.

రాధ ఫాన్ ఆపేసింది.

"అమ్మో! టైము మూడయిపోయింది. ఇంకాసేపట్లో తెల్లారిపోతుంది. ఇంకాసేపట్లో తెల్లారిపోతుంది. ఇలారా -- త్వరగా!" అన్నాడు మురళి టైమ్ చూచుకుంటూ.

రాధ మంచం మీద కూర్చుంది సిగ్గుపడుతూ.

మురళి ఆవేశంగా ఆమెను కౌగిట్లోకి లాక్కున్నాడు. అంతే, ధఢా ధఢా శబ్దంతో ఆ విసురుకి పట్టెమంచం తాలూకు కోడు ఒకటి కదిలిపోయి మంచం ఓ మూలకు ఒరిగిపోయింది. ఇద్దరూ కింద పడబోయి అతి కష్టం మీద నిలదొక్కుకుని లేచి నిలబడ్డారు మళ్ళీ.

"అలా మంచం విరిచేస్తే ఎలాగండీ! నాన్నగారు మొన్నే రిపేర్ చేయించారు" అందామె నిష్ఠూరంగా.

"మీ నాన్నకేమయినా బుద్ధి ఉందా?" కోపంగా అడిగాడతను.

"ఏమిటండీ ఆ మాటలు? మర్యాదగా మాట్లాడలేరూ?"

"సారీ! మీ నాన్నగారికి బుద్ధి లేదా దాదా? శోభనం గదిలో ఇలాంటి మంచం ఏర్పాటు

చేస్తాడా? పైగా తలుపుకి లోపల గొళ్ళెం లేని గదిలో శోభనం ఏర్పాటు చేస్తాడా ?"

"చేసింది ఆయన కాదు, మీ బాబాయ్‌గారే. పైగా అది మా వంశ సాంప్రదాయమండీ! ఈ గదీ, ఈ మంచం"

"వద్దు, వద్దు. హిస్టరీ వద్దు" నీరసంగా కుర్చీలో కూలబడుతూ అన్నాడు.

"పోనీ ఇంకోపని చేద్దామంటారా?"

"ఏమిటది! మంచం మనమీద వేసుకుందామా?"

"అబ్బా -- ఏమిటండీ ఆ మాటలు? పరుపు కింద వేసేస్తే సరిపోతుంది."

ఈ ఆలోచన బావుండి మురళి లేచి మంచమీద పరుపు చుట్టి ఎత్తి కింద పడేసి విప్పబోతూ -- కెవ్వున అరచి ఎగిరి గంతేశాడు.

ఆ కేకకు రాధ అదిరిపోయి కుర్చీ ఎక్కి నిలబడింది.

మురళి ఆ గదంతా రెండు నిమిషాలపాటు ఎగిరి పూనకం వచ్చినట్లు ఊగుతూ డాన్స్ చేస్తున్నట్లు స్టెప్స్ వేస్తూ చివరకు చొక్కా విప్పి విసిరిపారేశాడు.

రాధ బెంబేలు పడిపోయి "ఏమిటండీ?" అంది గాబరాగా.

మురళి మరో రెండు రౌండ్లు పూర్తి చేసి, వగరుస్తూ కుర్చీ ఎక్కి నిలబడి "ఏదది?" అనడిగాడు.

"ఏమిటది?" అడిగింది రాధ తెల్లబోతూ.

"అదే బొద్దింక!"

రాధకు నవ్వాగలేదు.

"అహ్హహ్హా! బొద్దింక కోసమా-ఇంతసేపు డాన్స్‌లూ, రన్నింగూ చేశారు?"

"అవును! బొద్దంక చొక్కాలో దూరటమంటే మాటలేమిటి?" అన్నాడు.

రాధ పగలబడి నవ్వసాగింది "మీరెక్కడి మగవాళ్ళండీ! ఆఫ్టరాల్ ఓ పురుగుని చూసి భయపడే వాళ్ళు మిమ్మల్ని ఒక్కరినే చూస్తున్నాను."

రాధ కుర్చీ దిగి పరుపు పరిచి పక్క వేసింది "అయ్యో! టైము నాలుగయిపోయిందండి! ఈ కాసేపయినా...."

"నేను నా కంఠంలో ప్రాణం ఉండగా కుర్చీ దిగను. ఆ బొద్దింక ఈ గదిలో లేదని నమ్మకం కుదిరేంత వరకూ ఇంతే!"

రాధ బొద్దింక కోసం వెతకటం మొదలు పెట్టింది.

"లేదండీ, వెళ్ళిపోయిందది!"

"ఎక్కడికెళ్ళి ఉంటుంది?"

"వాళ్ళింటికి!"

"వాళ్ళిల్లెక్కడ?"

"[illegible]"

"మరిక్కడికెందుకొచ్చినట్లు?"

"షికారుకి!"

అప్పుడే బయట ఆడంగుల గొంతులు వినిపించినయ్.

"మీరు గట్టిగా నొక్కి పట్టుకోండి, నేను తీస్తాను."

గది తలుపులు రెండూ కిర్రుమంటూ కదిలినయ్.

"ఇంకొంచెం గట్టిగా లాగండి ! వెధవ తలుపులు బిగిసి పోయినయ్."

తలుపులు ధన్ మంటూ కదిలినయ్.

"ఎవరంటావ్?" రహస్యంగా రాధనడిగాడు మురళి.

"ఇంకెవరూ! మా వాళ్ళే!"

"ఏం చేస్తున్నారు?"

"తలుపులు తెరిచేస్తున్నారు!"

"ఎందుకు?"

"తెల్లారి పోతోంది కదా ...." నవ్వుతూ అందామె.

మురళికి ఏడుపొచ్చేసింది "అంటే ... అంటే"

"ఇవాళ్టికి మన కథ కంచికే ..."

"ఇదన్యాయం..."

"ష్! అలా గట్టిగా అరవకండి, వింటే నవ్వుతారు"

పెద్ద సుత్తితో తలుపు గొళ్ళెంమీద కొడుతున్న శబ్దం వినిపించసాగింది.

అయిదు నిమిషాల్లో గొళ్ళెం వచ్చేసింది.

"నేను వెళ్తున్నానండీ!" అంది రాధ.

"నువ్వెళ్లటానికి వీలులేదు" ఉక్రోషంగా అన్నాడతను.

"ష్! ఊరుకోండి, వాళ్ళు వింటే నవ్వుతారు ..." తలుపులు తెరుచుకుని బయటికెళ్ళి పోయిందామె.

బయటనుంచీ కాకులు, పిచ్చుకల అరుపులు వినపించసాగినయ్.

***

సాయంత్రం నాలుగయింది ... రెండో రోజు.

మురళి, నరసింహం కూర్చుని వుండగా కోయదొర చిరునవ్వుతో లోపలికొచ్చాడు.

"మొదటి రాత్రి మజా దొరకలేదు చిన్న దొరకి. ఇంకా రెండు గండాలున్నాయ్ ... దొరా! బెదిరిపోకు ..." అంటూ దస్త్రం విప్పాడు.

మురళి ఆశ్చర్యంగా నరసింహం వంక చూస్తూ "వీడికెలా తెలుసు" అని అడిగాడు.

"ఎవడో నలుసు పెద్దదొర మనసు బాధిస్తున్నాడు దొరా! వాడెవడో కాదు! చిన్నదొర రక్తం

రక్తం కనుగుడ్లున్నాయ్"

నరసింహం గాబరాగా లేచి నిలబడ్డాడు. అతని మొఖం పాలిపోయింది.

రామలింగం దీన్నంతా అర్థం కానట్టు చూస్తున్నాడు.

నరసింహం మరింత గాభరాపడి -- "ఏయ్, పోరా, ఇక్కడినుంచి పో ముందు" అన్నాడు కంగారుగా.

"చెంపలేసుకో దొర! కోయదొరను అవమానిస్తున్నావ్! సత్యం చెబుతాము మేము. సచ్చాడు సచ్చాడనుకున్నోడు సావనే లేదు దొరా! అండ పిండ బ్రహ్మాండమై కోడెత్రాసు పడగై బుసలు కొడుతున్నాడు. ఈయాలా రేపు కూడా దొరకి శోభనం జరగదు "

నరసింహం వాడి చేతిలో అయిదు రూపాయల నోటుంచి "పోరా! ఫో! ఇక ఇంకేం వాగకు" అరిచాడు కోపంగా.

కోయదొర వెళ్ళిపోయాడు.

"వాడేమిటి, ఇంకా రెండు గండాలున్నాయంటాడు నాకు ?" బిక్కమొహంతో అడిగాడు మురళి.

"వాడి మొఖం! డబ్బులు గుంజటానికేదేదో వాగుతుంటారు. అవన్నీ మనం పట్టించుకోకూడదు."

"మరి వాడెవడో రక్తం పంచుకుని పుట్టినోడు కాటేయాలని కాపు గాస్తున్నాడంటాడు, ఎవడు వాడు?"

"అన్నీ పిచ్చివాగుడ్లేరా! వాళ్ళలాగే వాగుతారు."

"ఒకవేళ మనకు ఫోన్లు చేసి నా రూపంతో ఆటలాడుతున్నవాడే, ఈ కోయదొర చెప్పినవాడు కాదుగదా?"

"వాడెవడో దొంగ వెధవని చెప్తున్నాను కదా ! కోయవాళ్ళ మాటలు నిజాలవుతాయా?"

సరిగ్గా అప్పుడే ఫోన్ మోగింది. నరసింహం గుండె వేగంగా కొట్టుకుంది. చక చక వెళ్ళి ఫోన్ తీసుకున్నాడు.

"హల్లో నరసింహం! హౌ ఆర్ యూ ! కోయదొర ఏమంటున్నాడు?"

"ఎవరు నువ్వు?"

"ఇంకా గుర్తు పట్టలేదా? సరే కోడ్ మాట్లాడనా ముందు?"

"కోడ్‌లు తెలుసుకున్నంత మాత్రాన మాకొచ్చే నష్టం ఏమీ లేదు. దమ్ముంటే నా ఎదురుగా వచ్చి నిలబడు మసి చేసేస్తాను రెండు క్షణాల్లో" అన్నాడు నరసింహం కోపంగా.

"అహ్హహ్హహ్హ! నన్ను మసి చేస్తావా? ఎందుకీ ప్రగల్భాలు నరసింహం! ఇప్పుడు వచ్చిన కోయదొరని నేనే. కావాలంటే కలుసుకుంటాను. ఏం చేస్తావో చూస్తాను. సిద్ధంగా వుండు " ఫోన్ పెట్టేసిన చప్పుడు వినిపించింది.

రెండోరోజు రాత్రి పెందలాడే రడీ అయిపోయి సంపెంగ పూవొకటి వాసన చూస్తూ హాల్లో కూర్చున్నాడు మురళి.

ఎంతసేపు గడిచినా తనకింకా పిలుపు రాకపోవటం చిరాకు కలిగించిందతనికి.

కాసేపటి తర్వాత అన్నపూర్ణమ్మ హడావుడిగా వచ్చింది.

మురళి లేచి నిలబడి సిగ్గుతో వంకర్లు తిరిగిపోయాడు గాని ఆమె అక్కడ ఆగకుండా సరాసరి వరండాలో కెళ్ళి అక్కడ కుర్చున్న రామలింగంతో ఏదో గుసగుసలాడటం ప్రారంభించింది.

ఆ గుసగుసలు పూర్తవగానే తనను గదిలో కెళ్ళమని గ్రీన్ సిగ్నల్ ఇస్తుందేమోనని ఆశపడ్డాడు మురళి.

కాని పావుగంట గడిచినా వాళ్ల గుసగుసలు పూర్తికాలేదు.

అరగంట కూడా అయిపోయింది. మురళికి కోపం, చిరాకూ, విసుగూ, ఇంకా అలాంటి బాపతు ఫీలింగ్స్ బోలెడు కలిగాయి.

తనూ తలుపు దగ్గరకు నడిచి అసలక్కడ ఏం జరుగుతుందోనని చూశాడతను. ఈసారి రామలింగం అన్నపూర్ణమ్మతో ఏదో గుసగుసలాడుతూ కనిపించాడు. ఉండుండి అతని ముఖ కవళికలు మారిపోతున్నాయ్.

ముందు అచేతనుడవటం, తర్వాత నిశ్చేష్టుడవటం, ఆ తరువాత కృంగిపోవటం కనిపించింది అతనికి.

అలా ఇంకెంతసేపు వారి భంగిమలు గమనించాల్సివచ్చేదోగాని, వెనుక గాజుల చప్పుడు వినిపించేసరికి వెనక్కు తిరిగిచూశాడు. రాధ అద్భుతమైన అలంకరణలతో శోభనం గదిలోకి వెళుతూ కనిపించింది.

ఇంకొక్క క్షణం కూడా ఆలస్యం చేయకుండా ఆమె వెనుకే గదిలోకి పరుగెత్తాడతను.

రాధ దగ్గర కెళ్లి ఆమె భుజం చుట్టూ చేతులేసి కౌగిలించుకోబోతూండగా -- మల్లెపూలతో అలంకరించిన మంచంమధ్యనుంచి ఎవరో దగ్గినట్లు వినిపించింది.

ఉలిక్కిపడి అటువేపు చూశాడు--

బారెడు గడ్డం, మూరెడు మీసాలూ, జడల్లా అల్లుకుపోయిన జుట్టూ, కాషాయ వస్త్రాలూ, మెడలో రుద్రాక్షమాల -- గెటప్‌తో నడిమంచం మీద విష్ణుమూర్తిలా పవళించిందో అవతారం. ఆ అవతారాన్ని చూసేసరికి మురళికి మళ్ళీ విసుగూ, చిరాకూ పుట్టుకొచ్చేసినయ్.

“అబ్బా! మీరు చేయదలుచుకున్న ‘శాంతి’ ఏదో త్వరగా కానీండి స్వామీ! లేకపోతే మీ పూజ గొడవలో మా రెండో శోభనం రాత్రి కూడా తెల్లారిపోయేట్లుంది ” అన్నాడు కోపంతో.

“అమాయకుడా!” అందా అవతారం చిరునవ్వుతో.

“అయితే అవ్వచ్చు స్వామీ! ముందు మీ పూజలేవో త్వరగా కానిస్తే....”

“పిచ్చివాడా!” అందా అవతారం అదే చిరునవ్వుతో.

మురళికి వళ్ళు మండుకొచ్చింది "తమరిక బయటకు దయచేస్తారా?" వినయంగా, వెటకారంగా అడిగాడు.

"అర్భకుడా!" అందా అవతారం మరో కొత్త పదం వాడుతూ.

"కొత్త పిలుపులు, పదాలు వాడే కార్యక్రమం ఆపి, ఇక తమ నివాస స్థలం బయటకు మార్చండి స్వామీ?"

"ఎందుకు నాయనా!"

"ఎందుకంటే -- ఇది మా శోభనం గది కాబట్టీ, తమరి నివాసం బయట కాబట్టీ!"

" అజ్ఞానీ! ఈ రోజు నుంచీ మా 'బస' ఈ గదే!"

"ఏమిటీ? మీ 'బస' ఇక్కడా? మీకేం పిచ్చెక్కలేదు కదా!"

"లేదు చిరంజీవీ! సంభవించిన తాజా పరిణామాలను నువ్వు గమనిస్తున్నట్లు లేదు--"

"ఏమిటా పరిణామాలు?"

"ఈ ఇంట్లో జరిగిన మార్పులూ, చేర్పులూ, హోదాలూ, అంతస్తులూ-- వగైరాలు నాయనా?"

మురళి కోపంగా రాధవేపు తిరిగాడు.

"చూశావా రాధా! మీ వాళ్ళ మూఢనమ్మకాలవల్ల ఇలాంటి సన్యాసులను పూజలకూ, శాంతులకూ తీసుకొస్తే -- వీళ్ళు మన విలువయిన సమయం ఇలా తినేస్తూంటారు."

రాధ మాట్లాడలేదు. గోడవేపు తిరిగి, పైట నిండుగా కప్పుకుని సిగ్గుపడింది.

"స్వామీ! ఇంక మర్యాదగా బయటకెళతారా లేదా?" చొక్కా చేతులు పైకి మడుస్తూ అన్నాడు మురళి.

"బయటకు వెళ్ళాల్సింది నువ్వే నాయనా! త్వరగా బయటికెళితే మా శోభనం నిర్విఘ్నంగా జరిగిపోతుంది."

మురళి అదిరిపడ్డాడు. గదిగోడలు కదిలిపోయాయి.

"మీ శోభనమా! నీకేం పిచ్చెక్కలేదు కదా?"

"అందుకే నిన్ను అజ్ఞానీ అన్నాను నాయనా! నేను రాధను చిన్నప్పుడే వివాహం చేసుకున్న ఆమె బావను! హిమాలయ పర్వతాల్లో గడిపి ఇంతకాలానికి తిరిగి వచ్చాను. నా పేరు మురళీకృష్ణ!"

మురళికి కళ్ళు తిరిగినట్లయినయ్ "మోసం! దగా! అబద్ధం! నిజం చెప్పు! ఎవరు నువ్వు?"

ఆ అవతారం నవ్వింది.

"ఎవర్నువ్వు? అహ్హాహ్హా -- పిచ్చివాడా! ఆ ప్రశ్నకు సమాధానం తెలుసుకోడానికే ఇన్ని సంవత్సరాలు హిమాలయాల్లో తపస్సు చేశాం. కాని సమాధానం దొరకక తపస్సు

ఇంతటి దేదీప్యమైన కళతో, నా కోసమే పూజలు చేస్తూ, ఎదురు చూస్తూ గడుపుతోందన్న నిజం తెలిశాక పశ్చాత్తాపంతో దహించుకుపోయి -- ఆమెతో జీవితాంతం కలిసి సంసారాశ్రమం స్వీకరించాలని నిర్ణయించుకున్నాను. సన్యాసాశ్రమాన్ని ఈ క్షణంనుంచే వదిలేస్తున్నాను” అంటూ కాషాయ వస్త్రాలు విసిరవతల పారేసి సిద్ధంగా వున్న పెద్దాపురం సిల్కు ధోవతీ, చొక్కా వేసుకున్నాడతను.

మురళికి మతిపోయినట్లయింది.

“మావయ్యా!” అంటూ గావుకేక పెట్టాడు.

మళ్ళీ ఏమైనా ఫోన్‌కాల్ వస్తుందేమోనని ఫోన్ దగ్గరే కూర్చున్న నరసింహం ఆ కేకకు అదిరిపోయి శోభనం గదిలోకి పరుగెత్తాడు.

గది లోపలి దృశ్యం చూసి నరసింహం అదిరిపడ్డాడు.

శోభనం గదిలో కూతురూ-- అల్లుడూ మధ్య గెడ్డాలూ, మీసాలూ రుద్రాక్షమాలతో మరో అవతారం!

“ఏమిట్రా? ఏమయింది?” ఆత్రుతగా మురళినడిగాడతను.

ఆ గొడవంతా చూసి రాధ భయంతో గదిలో నుండి బయటకు పారిపోయింది.

“ఈ సన్యాసి ఎవడో -- తనే చిన్నప్పుడు రాధ మెడలో తాళి కట్టానంటున్నాడు. ఇప్పుడు రాధతో సంసారం చేయడానికొచ్చాడుట!” ఉక్రోషంగా అన్నాడు మురళి.

రామలింగం, అన్నపూర్ణమ్మ, మిగతా ఆడంగులు కొంతమంది వచ్చి మూగారక్కడ.

నరసింహానికి అర్థం అయిపోయింది. ఇదంతా హరికృష్ణ ఎత్తు! హరికృష్ణ ఇలా మరో నాటకం ఆడుతున్నాడు. దీని అంతు తేల్చుకుంటేగాని అసలు నాటక సూత్రధారి బయటపడడు.

అయితే తొందరపడకూడదు. తొందరపడితే తమకే ప్రమాదం కలగవచ్చు.

“ఎవరోయ్ నువ్వు?” తాపీగా అడిగాడు నరసింహం.

“హిమాలయాల్లో అవతార స్వామిని! రాధకు బావను! చిన్నప్పుడే ఆమె మెడలో మూడు ముళ్ళు వేసినవాడిని!” చిరునవ్వుతో చెప్పాడు అవతారస్వామి.

“అంతా అబద్ధం! అసలు వీడు జన్మలో హిమాలయ పర్వతాలు చూసివుండడు! ”

“నీ అనుమానానికి నా సమాధానం కాటేజ్ నెంబర్ ఫోర్ నాయనా!”

నరసింహానికేమీ అర్థం కాలేదు “కాటేజ్ నెంబర్ ఫోర్ ఏమిటి?”

“ఋషికేశ్ దగ్గర నేను గడిపిన ఆశ్రమం తాలుకూ కాటేజ్ నెంబర్ నాయనా అది!”

“నేను నమ్మను” మళ్ళీ అరిచాడు మురళి.

“నమ్మవలసింది నువ్వు కాదు నాయనా! ఇందాకటినుండీ వృధాగా పొరబాటు పడుతున్నావ్”

“ఇంకెవరు నమ్మాలి మరి?”

“నా భార్య రాధ? నా మామ నరసింహం! మిగతా ప్రపంచం అంతా నమ్మినా

నమ్మకపోయినా మాకు నిమిత్తం లేదు.''

మురళి వాళ్ళవేపు గాభరాగా చూశాడు.

''మావయ్యా! మీరిద్దరూ వీడి మాటలు నమ్ముతున్నారా?'' అని కంగారుగా అడిగాడు.

నరసింహం రామలింగంవైపు చూశాడు. రామలింగం అన్నపూర్ణ వేపు చూశాడు. అన్నపూర్ణ నరసింహం వేపు చూసింది. నరసింహం మురళివేపు చూశాడు. మురళి రామలింగంవేపే చూస్తున్నాడు.

రామలింగం అన్నపూర్ణవేపు చూడబోయి తనిక మాట్లాడకపోతే ఈ చూపుల ప్రహసనం ఆగదని గ్రహించి ''నమ్మాలో నమ్మకపోవాలో తెలియటం లేదు నాయనా ! మీ ఇద్దరూ నాకు రెండు కళ్ళలాగా కనపడుతున్నారు'' అన్నాడు.